

Arrest

nr. 336 247 van 19 november 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, handelend als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 15 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 juni 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2025 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, diende op 17 december 2024 in naam van haar kind M.A. een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van de Belgische grootvader, overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 juni 2025 maakte verzoeker het voorwerp uit van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.12.2024 werd ingediend door:

Naam: A., M. Nationaliteit: Armenië Geboortedatum: [...].2012
Geboorteplaats: Gyumri Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te: [...], 281 2170 ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met diens Belgische grootvader, Z. A. S. (RR. [...]) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Art40 ter bepaalt dat: § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;

Betrokkene heeft diens gewone verblijfplaats in België. In het Belgisch recht valt de uitoefening van het ouderlijk gezag onder de artikelen 371 – en meer bepaald art. 373 en 374 – van het Burgerlijk Wetboek. Van rechtswege zijn het de ouders die gezamenlijk de bewaring en de ouderlijke macht uitoefenen (art. 372BW). Dit impliceert dan ook dat het recht van bewaring enkel kan worden overgedragen van de ene ouder aan de andere ouder, voor zover zij het delen. De uitoefening van het ouderlijk gezag kan enkel gewijzigd worden via een gerechtelijke beslissing. De ouders van betrokkene, Z. L. ([...]) en A. A. M., beschikken over het ouderlijk gezag over betrokkene. Uit niets blijkt dat de referentiepersoon het ouderlijk gezag over betrokkene heeft zoals wel degelijk vereist in voormeld wetsartikel. De verklaring van A. A. M. waarin hij toestemming geeft aan betrokkene om zich bij de moeder en grootouders te vestigen in België, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd. Het AI dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Geput uit de schending van artikel 40ter Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat in casu Belgisch recht van toepassing is waar echter op basis van de IPR-regels Armeens recht dient toegepast aangezien zowel A. M. als zijn beide ouders, Z. L. ([...]) én A. A. M., de Armeense nationaliteit hebben én zij aldus hun personeel statuut dienen te volgen;

aangezien de bestreden beslissing aldus gestoeld is op een verkeerde juridische basis;

aangezien alvorens het verblijfsrecht te weigeren DVZ sowieso rekening had moet houden met navolgende elementen:

- *de duur van het verblijf van verzoekster in België;*
- *de leeftijd van verzoekster;*
- *de gezondheidstoestand van verzoekster;*

- de gezins- en economische situatie van verzoekster;
- de sociale en culturele integratie van verzoekster in België;
- de banden van verzoekster met haar herkomstland;

aangezien nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ inderdaad rekening heeft gehouden met voormelde elementen waar dit nochtans in casu juist zeer noodzakelijk is om deze aftoetsing te doen;

dat aldus de thans bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt is;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 13.06.25 dan ook niet alleen artikel 40ter Vreemdelingenwet schenden doch bovendien niet ten genoeg van recht gemotiveerd zijn aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk zijn, derhalve willekeurig zijn en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schenden;”.

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoekster blijk van deze motieven te kennen nu zij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

De aanvraag van een verblijfskaart, door verzoekster voor haar zoon ingediend in functie van diens Belgische grootvader, werd geweigerd omdat niet is voldaan aan het bepaalde in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt ten aanzien van rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg dat:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(...)

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de geregistreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;” (de Raad onderlijnt)

De bestreden beslissing motiveert dat niet is aangetoond dat de Belgische grootvader het wettelijk gezag uitoefent over het minderjarig kind M..

Verzoekster betoogt dat gelet op het feit dat M. en haar beide ouders de Armeense nationaliteit hebben, de regels betreffende het ouderlijk gezag naar Armeens recht moesten worden toegepast en niet naar Belgisch recht. De Raad merkt op dat verzoekster hiermee niet weerlegt dat de Belgische grootvader, referentiepersoon, niet het ouderlijk gezag en het recht van bewaring over M. uitoefent.

Artikel 35 van het Wetboek van internationaal privaatrecht luidt als volgt:

“§ 1. Het ouderlijk gezag, de voogdij en de bescherming van een persoon en de goederen van een persoon die jonger is dan achttien jaar worden beheerst door het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, gesloten te 's-Gravenhage op 19 oktober 1996. [...]”

Het Verdrag van Den Haag van 19 oktober 1996 inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid (hierna: het Verdrag van Den Haag) bepaalt verder in zijn artikelen 16 en 17 als volgt:

“Artikel 16

- 1. Het van rechtswege ontstaan of tenietgaan van ouderlijke verantwoordelijkheid, zonder tussenkomst van een rechterlijke of administratieve autoriteit, wordt beheerst door het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind.*
- 2. Het ontstaan of tenietgaan van ouderlijke verantwoordelijkheid door een overeenkomst of een eenzijdige rechtshandeling, zonder tussenkomst van een rechterlijke of administratieve autoriteit, wordt beheerst door het recht van de staat waar het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het moment waarop de overeenkomst of de eenzijdige rechtshandeling van kracht wordt.*
- 3. Het op grond van het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind bestaande ouderlijke verantwoordelijkheid blijft bestaan na verplaatsing van die gewone verblijfplaats naar een andere staat.*
- 4. Indien de gewone verblijfplaats van het kind wordt verplaatst, wordt het van rechtswege ontstaan van ouderlijke verantwoordelijkheid van een persoon die deze verantwoordelijkheid niet reeds heeft, beheerst door het recht van de staat van de nieuwe gewone verblijfplaats.*

Artikel 17

De uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind. Indien de gewone verblijfplaats van het kind wordt verplaatst, wordt de uitoefening beheerst door het recht van de staat van de nieuwe gewone verblijfplaats.”

Artikel 16 van het Verdrag van Den Haag heeft betrekking op het van rechtswege ontstaan en tenietgaan van ouderlijke verantwoordelijkheid, wat duidelijk moet worden onderscheiden van de vraag naar het toe te passen recht op de uitoefening van deze ouderlijke verantwoordelijkheid. Dit laatste wordt geregeld in artikel 17 van dit verdrag. Uit dit laatste artikel blijkt dat de uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind. *In casu* wordt niet betwist dat de actuele verblijfplaats van het kind in België is.

In het Belgisch recht valt de uitoefening van het ouderlijk gezag onder de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek en meer bepaald artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 373 van het Burgerlijk Wetboek luidt als volgt:

“Wanneer de ouders samenleven, oefenen zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uit. Ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn, wordt elke ouder geacht te handelen met de andere ouder wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met gezag verband houdt behouden de bij de wet bepaalde uitzonderingen. Bij gebreke van instemming kan één van beide ouders de zaak bij de familierechtbank aanhangig maken. De rechtbank kan één van de ouders toestemming verlenen alleen op te treden voor één of meer bepaalde handelingen”

Artikel 374, § 1, van het Burgerlijk Wetboek luidt:

“Wanneer de ouders niet samenleven, blijven zij het ouderlijk gezag gezamenlijk uitoefenen en geldt het in artikel 373, tweede lid, bepaalde vermoeden. Bij gebreke van overeenstemming over de organisatie van de huisvesting van het kind, over de belangrijke beslissingen betreffende zijn gezondheid, zijn opvoeding, zijn opleiding en zijn ontspanning en over de godsdienstige of levensbeschouwelijke keuzes of wanneer deze overeenstemming strijdig lijkt met het belang van het kind, kan de bevoegde familierechtbank de uitoefening van het ouderlijk gezag uitsluitend opdragen aan één van beide ouders. Hij kan eveneens bepalen welke beslissingen met betrekking tot de opvoeding alleen met instemming van beide ouders kunnen worden genomen. Hij bepaalt de wijze waarop de ouder die niet het ouderlijk gezag uitoefent, persoonlijk contact met het kind onderhoudt. Dat persoonlijk contact kan enkel om bijzonder ernstige redenen worden geweigerd. De ouder die niet het ouderlijk gezag uitoefent, behoudt het recht om toezicht te houden op de opvoeding van het kind. Hij kan bij de andere ouder of bij derden alle nuttige informatie hieromtrent inwinnen en zich in het belang van het kind tot de familierechtbank wenden.”

Uit voormelde bepalingen volgt aldus dat in beginsel het ouderlijk gezag gezamenlijk wordt uitgeoefend door de ouders en dat de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag enkel kan gewijzigd worden via een gerechtelijke beslissing. De Raad stelt vast dat uit niets blijkt dat het recht van bewaring, als onderdeel van het ouderlijk gezag, via rechterlijke beslissing werd toevertrouwd aan de grootvader.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat verweerder rekening diende te houden de duur van haar verblijf in België; haar leeftijd; haar gezondheidstoestand; haar gezins- en economische situatie; haar sociale en culturele integratie in België en haar banden met haar herkomstland gaat zij eraan voorbij dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan een verworven verblijfsrecht, maar het antwoordt vormt op een aanvraag tot eerste toelating waar het haar toekomt om aan te tonen dat zij voldoet aan de vereisten van artikel 40ter vreemdelingenwet. Een dergelijke verplichting kan immers niet in artikel 40ter van de vreemdelingenwet of artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 worden gelezen. Verzoekster toont evenmin aan

welke andere rechtsregels een dergelijke verplichting voorschrijven bij het nemen van huidige weigeringsbeslissing.

Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de tweede verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT